

NAGYI ÉS A LÁTHATATLAN KARÁCSONY

Nem messze az Északi-sarktól, a Laptyev-tenger partján, egy mindig hideg kisvárosban, Tyiksziben élt egy asszony, akit családtagjai, barátai és ismerősei csak Szupernagynak hívtak. Külsőre ugyanúgy nézett ki, mint a többi nagymama, de volt egy különleges tulajdonsága. Minden évben új és vicces ajándékokat talált ki unokáinak, akiket az utóbbi években sajnos csak ritkán látott. Messzi városokba, melegebb vidékre költöztek szüleikkel és csak iskolai szünetekben látogatták meg. Igaz, akkor hosszabb időre. Nagyi mindig alaposan felkészült ezekre a találkozásokra. Rengeteg programot, játékot talált ki, mindennap mentek kirándulni, még akkor is, ha majd lefagyott az orruk, olyan hideg volt. Nagyinál egész évben volt fagyalt, amit a verandán tartott és soha nem olvadt el. Nála a tavaszi szünetben is lehetett még jégszobrokat készíteni, ami Nagyi egyik kedvenc időtöltése volt és unokáit is hamar rászoktatta.

Nagyi háza belülről igen kellemes volt. Régi bútorokkal volt berendezve minden szoba, a cserépkályhában duruzsolt a tűz. Az ablakból rá lehetett látni a mindig fehér tájra. Nagynak volt egy sokfiókos szekrénye, amelybe évközből a félig elkészült ajándékokat rejtette. Karácsony közeledtével egyre gyakrabban húzkodta ki a fiókokat, hogy dolgozhasson a mindig saját maga által készített ajándékokon. A fiókokat az unokák is kihúzták, amikor ott voltak, de soha semmit nem találtak benne néhány összehajtogatott pulóveren kívül. Nem értették, hogy mi lehet ennek az oka. Kérdezték Szupernagyit, de ő csak titokzatos arccal annyit mondott:

- Minden ott van, aminek ott kell lennie.

Törték a fejüket az unokák, hogy honnan kerülnek elő nagyi ajándékai, amikor ők soha nem találják ott egyet sem. Nagyi azonban nem árulta el a fiókos szekrény titkát, hiába könyörögtek neki a gyerekek. Pedig micsoda ajándékokat készített! Mindenki a csodájára járt. Egyszer régi zoknikból egy teljes állatkertet, zsiráffal, elefánttal, orrszarvúval és oroszlánal. Kartondobozokból cirkuszt, porondján akrobatákkal, zsonglőrökkel, műlovarnővel, bohócokkal, a kupolában pedig légtornászokkal. Konzerv és üdítő dobozokból egy teljes vasútállomást vonatokkal, jegykiadó automatákkal és peronokkal, ahol utasok várakoztak.

Ami mások számára felesleges, eldobandó kacat volt, az számára egy jövőbeli ajándékot rejtett. Mindent feldolgozott, ami nem volt romlandó. A városka lakói egy idő után hozzá hordták mindazt, ami otthon összetört, elszakadt és már nem érte meg megjavítani. Szupernagyi egyre ügyesebb lett. Alkotó fantáziájának semmi sem szabott határt. Egy idő után merész kísérletezésbe kezdett és elhatározta, hogy minden unokájának és saját magának is készít egy-egy láthatatlanná tévő köpenyt. Már nyár elején nekilátott a kísérletezésnek és augusztus végére el is készült az első köpennyel. Hogy kipróbálja, elment benne vásárolni a kedvenc pékségébe, ahol elsőre óriási riadalmat váltott ki a megjelenésével. Az egyik eladó kis híján elájult, amikor meglátta Nagyi kapucni alól előbukkanó, lebegő fejét és a kezét, amivel átnyújtotta a kalácsért járó pénzt.

- Ezek szerint működik a köpeny - örvendezett Nagyi. Ő maga ugyanis nem tudta otthon leellenőrizni, mivel a köpeny viselői magukat és egymást is ugyanúgy látják, mintha nem is lenne rajtuk a láthatatlanná tévő ruhadarab. Akin viszont nincs köpeny, az jó esetben is csak villanásnyi részleteket érzékelhet belőlük.

Karácsony előtt elkészült az összes köpennyel, amiket az unokáinak szánt. Mikor a gyerekek megérkeztek Tyikszibe, nagy örömmel rohantak be a házba.

- Szia Nagyi, megjöttünk! – ordították teli torokból.

Legnagyobb döbbenetükre azonban Nagyi nem jött eléjük tárt karokkal, ahogy szokott. A szobában finom almás-fahéjas sütemény illata keringett, a gyerekek kedvence. A tűzhelyen a lábosban ott gőzölgött a kakaó, amelyet Nagyi minden alkalommal már előre kitöltött, hogy hűljön, mindenkinek a maga csészéjébe, amelyet természetesen ő maga készített az unokáinak. Mindegyiküknek más és más formájú, mintázatú és színű csészéje volt, amit Nagyi agyagból készített egy régi mosógép forgótárcsájából átalakított korongozó gépen, amelyet a szomszédától kapott fűnyíróból kiszerelt motor működtetett. A szomszéd szívesen odaadta neki az egykor ajándékba kapott fűnyírót, mivel Tyiksziben az éghajlat miatt soha nem nőtt akkorára a fű, hogy használnia kellett volna.

A gyerekek most nem találták a kikészített csészéket és Nagyi sem volt sehol. Éppen kezdtek megszeppenni, amikor közvetlenül mellettük egyszer csak megszólalt Nagyi.

- Itt vagyok kicsikéim!- és hirtelen előbújt a láthatatlanná tévő köpenye alól.

A gyerekeknek a szája is tátva maradt a csodálkozástól, egy darabig szóhoz sem jutottak. Egészen addig álltak ledöbbenve, amíg Nagyi elő nem vette a számukra készített köpenyeket. Ekkor örömben vad üvöltésben törtek ki és ugrándozni kezdtek.

- Ez a legszuperebb ajándék, amit valaha készítettél, Nagyikánk!

Gyorsan felkapták a köpenyeket és rohantak ki játszani. Nagyi is felvette újra az övét és fülön csípte az utolsó, eliszkolni készülő unokáját.

- Gyerekek!- kiabált utánuk. - Gyertek csak vissza, ki fog hűlni a kakaó!

De hiába kiáltott utánuk, addigra már százfelé szaladtak. Még az utolsó is, akit elkapott, kiugrott a kezei közül és elrohant a többiek után. Szupernagyi gyorsan felkapta a saját köpenyét és már ment is utánuk. Késő este volt már mire összeszedte valamennyiüket. A cserépkályha melegénél megszártkoztak, elmajszolták a fahéjas-almás süteményt és hozzá az újramelegített kakaót, ki-ki a saját csészéjéből, azután mély álomba zuhantak. Elalvás előtt még szorosan átölelték Nagyt.

- Te vagy a legszuperebb Nagyi!- mondták neki. - Boldog karácsonyt!

- Nektek is nagyon Boldog karácsonyt, edeseim! - mondta Nagyi és közben már előre örült, hogy milyen jó játékot talált ki nekik másnapra is.

* * *

A meséből nem derült ki hány unokája is van Nagyinak összesen. Számoljátok meg őket a laminált képeken! Írjátok fel egy papírra és dobjátok be a postaládába a helyes megoldást! Gyertek el a december 16-i családi matinénkra, ahol 11 órakor kisorsolunk egyet a helyes megfejtők közül, akit egy kis meglepetéssel ajándékozunk meg. A papírra írjátok rá a neveteket is! A feladványt a honlapunkon is megtaláljátok, a megoldást a szonyimuzeum1@gmail.com címre is elküldhetitek.

(A játékban szereplő festmény-montázsok Szőnyi István gouache technikával és tojástemperával készült képeiből lettek összeállítva.)